

gezichtje zaten barsten die weer waren gelijmd. De pop – ze moest een meisje van een jaar of elf, twaalf voorstellen – kreeg er een boos en eng uiterlijk van. Alsof ze voor onze ogen uit elkaar viel. Haar mond deed me denken aan een schattig rozenknopje en haar ogen waren heel lichtblauw. Als je de ogen dichtdeed en weer open – want het was zo’n slaappop – fladderden haar lange wimpers op en neer.

‘Is dit echt haar?’ vroeg ik en ik voelde me een beetje misselijk.

Mijn tante knikte breed lachend. ‘De vrouw van wie ik de pop heb gekocht vertelde dat ze met de hand is gemaakt door een Victoriaanse poppenmaker. Het haar is echt en de kleren die ze aanheeft zijn speciaal voor haar gemaakt. Er wordt gezegd dat het een cadeau was van de oude koningin aan een dierbare vriendin die haar kind had verloren. De pop moest een soort troost zijn, een band met het meisje dat was gestorven. Het gebeurde best veel dat overleden mensen werden afgebeeld,’ zei Amal toen ze zag hoe ik naar haar keek.

‘Foto’s en dodenmaskers waren toen heel gewoon, maar er werden dus ook poppen gemaakt. Nu vinden we dat raar, maar toen niet. Seances waarbij mensen probeerden de doden tot leven te wekken waren net zo normaal als naar de kerk gaan.’

‘Ik vind het echt heel eng!

En verdrietig,’ zei ik en ik tilde Misty op, die de woonkamer was binnengeslopen terwijl wij aan het kletsen waren.

Misty zette een hoge rug op en begon te blazen toen ik haar de pop liet zien. Misschien had ik het toen al moeten snappen. Er wordt toch gezegd dat katten een zesde zintuig hebben? Nou, dat klopt als we het over Misty hebben. Ze blies en miauwde luid zodra ze in de buurt van de pop kwam.

‘Rustig aan, het is maar een stuk speelgoed,’ zei ik tegen mijn boze kat. Maar toen ik in de grote ronde porseleinen poppenogen met de lange wimpers keek, wist ik dat opeens niet meer zo zeker...

Ik had het me vast verbeeld, dat moest wel. Maar toch. Het voelde alsof ze me aanstaarde. Even later zag de pop er weer schattig uit. Helemaal niet eng, alleen een beetje ouderwets.

Ik schudde mijn hoofd: ik raakte zo van slag van de rare pop dat mijn fantasie op hol sloeg. Ik liep de kamer uit en nam Misty mee. Haar zachte lijfje trilde en ik moest haar stevig in mijn armen houden.

‘Kalm aan,’ zei ik. ‘Ik zet die pop straks wel ergens anders neer.’

Misty miauwde lang en klagend, net als wanneer we vergeten haar kattenluikje open te doen. Haar ogen waren groot en groen.

Voor ik naar bed ging haalde ik de pop van de bank in onze woonkamer en nam haar mee naar de logeerkamer; die is leeg, behalve als mijn ouders langskomen. Ik deed de deur dicht en even dacht ik dat ik de ogen van de pop